

NOA, TÄHTIPOIKANI

Tanja Puhakka-Esposito

SISÄLLYSLUETTELO

1. Sisällysluettelo	1
2. Alkusanat	2
3. Kohti kuolemaa	4
4. Kahden kuukauden helvetti	10
5. Perkeleen pilleri	21
6. Elämäni surullisin päivä	23
7. Pohjaton suru	27
8. Siunaustilaisuus	32
9. Karua tekstiä	33
10. Muistot elävät ikuisesti	34
11. Runoni Noasta	39
12. Elämä jatkuu	48
13. Ultraäänitutkimukset	50
14. Poikkeava ultraäänilöydös	51
15. Raskauden keskeytys	54
16. Raskauden keskeytyksen edellytykset	54
17. Kirurginen raskauden keskeytys	55
18. Lääkkeellinen raskauden keskeytys	56
19. Toiminta keskeyttämissairaalassa	57
20. Tukea tarjolla	58
21. Kirje lapsensa menettäneille	59
22. Lähteet	62

ALKUSANAT

Joskus tuntuu kuin elämä vyöryisi ylitse kuin vedenpaisumus. On hetkiä, aikoja, jolloin luulee hukkuvansa. On hetkiä, jolloin toivookin, että vedenpaisumus löisi ylitse ja veisi mennessään, Joskus tuntuu niin synkältä, ettei jaksaisi jatkaa. Sitten kuitenkin kuin ihmeen kaupalla jokin elämässä kannattelee kuin arkki. Päivät kuluvat ja jonain kauniina päivänä huomaa, että tulva laskee, elämä jatkuu. Maa kantaa taas jalkojen alla, tulvan aika on ohitse.

Oman elämäni “vedenpaisumuksen” koin vuonna 2003. Olin naimisissa, terveen tytön äiti, joka innolla odotti toista lastaan. Lasta, jonka elämä päättyi ennen kuin se ehti alkaa. Nimi on enne, sanotaan. Odotin poikaa, jonka nimeksi olisi tullut Noa. Menetin Noan raskauden puolivälissä, viidennellä kuulla raskausviikolla 20.

Minä itse pelastuin tuolta vyöryvältä, elämää tuhoavalta vedenpaisumukselta, mutta oma pieni Noani ei pelastunut. Vai pelastuiko hän sittenkin, kun ei tarvinnut tulla tähän kylmään maailmaan? Mitä on elämä, mitä on kuolema ja mitä on siinä välissä? Onko se todellinen elämä täällä vai jossain aivan muualla? Siinäpä kysymys.

Ajatusta kirjan kirjoittamisesta olen mielessäni kehitellyt aika ajoin siitä lähtien kun menetin Noan. Ajatus on kypsynyt hitaasti ja kirja on myös valmistunut erittäin hitaasti, vähän kerrallaan. 2011 aloitin vihdoinkin kirjan kirjoittamisen. Aikaa kului taas ja viimein 2017 se tuli valmiiksi, mutta vasta nyt 2022 olin itse valmis sen julkaisemiseen. Pitkä, pitkä prosessi ja Noan menetys on jättänyt minuun ikuiset jäljet.

Lopullisen sysäyksen kirjan kirjoittamiselle antoi se, että vuonna 2011 minulla oli monenlaisia oireita, anemiaa, todella pitkät, järjettömän runsaat ja kivuliaat kuukautiset joka kuukausi. Hakeuduin tutkimuksiin ja kohdustani löytyi kookas myooma, eli hyvänlaatuinen kasvain. Noin puolenvuoden päästä minulle tehtiin myooman takia kohdunpoistoleikkaus. En enää siis voinut saada lasta. En ajatellut, tai suunnitellut enää lapsia hankkivani, mutta tämä tapahtuma oli se viimeinen laukaiseva tekijä, jolloin aloin vielä uudelleen työstämään, käymään läpi, muistelemaan ja prosessoimaan Noa -poikani menetystä. Kohdun poisto oli yhtä lopullista, kuin Noan kuolema.

KOHTI KUOLEMAA

Minulla oli suloinen, kohta kaksi -vuotias tytär, kun sain tietää odottavani Noaa. Olin kotiäitinä, kotona esikoiseni kanssa. Ajattelin, kuinka ihan-teellisesti kaikki menikään. Lapsilleni tulisi juuri haluamani kahden vuoden ikäero. Voisin jatkaa suoraan hoitovapaatani, olla lasten kanssa kotona pitkään. Molempien kanssa sen kolme vuotta, joka on lain mukaan mahdollista olla hoitova-paalla.

Kuinka täysin merkityksettömiksi tuollaiset ikä-erot ynnä muut mitättömän pienet seikat muodos-tuivatkaan Noan menetyksen jälkeen. Menetyk-sen jälkeen lasten merkitys lahjana ja rakkaus heitä kohtaan vain kasvoi. Lapset ovat lahja, niitä ei hankita, niitä saadaan, jos Luoja suo. Sen opin.

Opin myös aiempaa selvemmin sen, että mitä ta-hansa voi tapahtua, milloin tahansa. Elämä on ar-vaamatonta ja jokainen hetki kalliimpaa kuin kulta. On nautittava joka hetkestä, iloittava siitä mitä on ja tyydyttävä siihen mitä saa. Kaikkea voi haluta, mutta ei saada. Voi saada vain sen mikä meille annetaan, mikä meille kulloinkin on tarkoi-tettu. Sitä ei vain pieni ihmismieli aina voi käsit-tää, että miten ja miksi jotkin asiat tapahtuvat. Vastoinkäymiset kuitenkin kasvattavat, opettavat,

sekä tekevät vahvemmaksi. Omalla kohdallani sanonta “se mikä ei tapa, se vahvistaa” on pitänyt paikkansa.

Olen miettinyt, että minulla on kahden tyttären lisäksi enkelipoika, pieni tähtipoikani Noa tuolla jossain. Uskon, että kohtaamme jälleen, kun on minun aikani lähteä tästä maailmasta. Elämä on riipaisevan raadollinen, mutta kaikessa riipaisevaisuudessaan niin kaunis ja äärimmäisen arvokas, eikä elämä pääty kuolemaan. Ruumis kuolee, mutta sielu ja henki jatkavat elämistään. Näin uskon.

Tuosta kauhun vuodesta 2003 selvittiin, vaikka Noan menetys ei suinkaan ollut ainoa menetys ja kamala asia, jota elämässäni ja lähipiirissäni tapahtui tuona vuonna. Siinä oli niin monta surua ja tragediaa ihan peräkkäin, että näin jälkeenpäin ajatellen ihan pyörryttää ja ihmetyttää kuinka siitä kaikesta selvittiin. Olin juuri saanut selville odottavani Noaa, kun isäni joutui sairaalaan aivoinfarktin takia. Kun huhtikuussa menimme ekaan ultraan ja saimme tietää vauvamme tulevasta kohdalosta, vanhin siskoni oli psykoosissa ja ja joutunut hoitoon psykiatriselle osastolle. Samana vuonna mufani, eli äitini isä ja isäni sisko kuolivat. Äitinikin loukkasi vielä jalkansa ja siihen jouduttiin laittamaan kipsi.

Koko tämän lapsen menetys prosessin läpi käydessäni löysin kaikesta vertauskuvallisuutta Raamatusta, siitä mitä siellä on käyty läpi. Noa, oli nimensä mukaisesti kuin Noa, joka toi minulle rakkauden, uuden elämän, toivon ja ilon tulvan tullessaan ja lyhyellä taipaleellaan opetti minulle niin paljon. Samalla hän oli kuin Jeesus, jonka Maria joutui antamaan, uhraamaan kuolemalle. Noani kuten Jeesus sai kuolemantuomion. Maria, kuten minä tiesin, että en voisi pitää poikaani, tuota erityistä ja niin rakasta poikaani. Tiesin milloin hän kuolisi, milloin tuo “ristiin naulitseminen” tapahtuisi, aivan kuten Maria aikoinaan tiesi. Noan menetys tuntui kaikinensa jonkinlaiselta uhraukselta.

Mille hänet sitten uhrattiin? Tieteen alttarille, joka tutkii ja seuloo sikiöistä kaikki mahdolliset poikkeavuudet? Vai uhrattiinko hänet itsekkyyden alttarille? Sille ettei kestä enää pitkittää omaa kärsimystään väistämättömänä edessä siintävästä lupumisesta? Vai uhrattiinko hänet suurelle rakkaudelle, joka ajattelee vain pienen parasta, eikä halua hänen kärsivän yhtään enempää, vaikkei haluaisikaan millään luopua? Rakkaudelle, joka ajattelee myös jo olemassa olevaa pienokaista, kuinka ei halua hänenkään kärsivän siitä, että isä ja äiti

unohtavat osittain hänet ja hänen tarpeensa keskittyessään vain toiseen, vielä syntymättömään lapseen? Vai tapahtuiko tässä vain yksinkertaisesti niin kuin oli tarkoitus, kuten oli aikain alussa päätetty? Oliko tämä kohtalomme?

En koskaan saanut tuntea Noaa syntyneenä, elävänä pienokaisena, mutta silti tunsin hänet kuin itseni, kuin omat taskuni kun hän eli sen viisi kuukautta sisälläni. Tunsin hänet ja tunsin kaiken mitä hänkin tunsu. Elimme täydellisessä ykseydessä, yhteydessä ja symbioosissa.

Jo raskauden alusta lähtien aavistin jotain. Koko raskaus, niiden kahden viivan näkeminen tikulla tuntui kumman epätodelliselta, vaikka olihan minulla jo lapsi. En vain osannut ajatella samoin kuin hänen kohdallaan. Jotain oli alusta lähtien toisin, vialla. Osasin kuvitella, näin silmissäni jo esikoiseni elämää, osasin kuvitella hänet huoneeseensa leikkimään ennen kuin hän oli edes syntynyt. Jostain syystä en osannut tehdä samoin Noan kohdalla. Vaikka kuinka pinnistin ja yritin, en vain nähnyt häntä ja tätä hieman ihmettelin, antamatta kuitenkaan pelolle valtaa.

Samoin “hälytysmerkkejä” sain ja tiesin, ettei kaikki ole kunnossa, kun minulla raskauden alussa ilmaantui pientä veristä tiputtelua. Vaikka

tiesin, että sekin kuului usein asiaan, eikä välttämättä olisi merkki mistään poikkeavasta, niin jotenkin vain tiesin. Se oli se paljon puhuttu äidin vaisto. Kävinkin tiputtelun vuoksi varalta neuvolassa. Sydänäänet kuuluivat kuitenkin, ja kaikki vaikutti muutenkin olevan kunnossa. Sitten vain piti odotella ensimmäistä ultraa.

Aavistin senkin tarkoittavan jotain, kun mieheni vahingossa pudotti erään mummittani perimän seinäkoriste enkelin ja se meni rikki. En ole mitenkään taikauskoinen, mutta silti koin, että sain ja näitä merkkejä kaikkialta. En vain halunnut uskoa niihin, kukapa haluaisi? Se oli kuitenkin koko ajan se intuitio, äidin vaisto, joka kertoi, ettei kaikki ole hyvin.

Kun sitten menimme 14.4.2003 pienokaisen ensimmäiseen ultraan, ihmettelin ääneen miehelleni, että miksi ihmeessä minua jännitti niin tavattoman paljon, paljon enemmän kuin esikoistyttyremme ensimmäisessä ultrassa. Karu syy selvisi, eikä kaikki totisesti ollutkaan kunnossa. Muistan vielä hyvin, kuinka kätilö tutki ja tutki pitkään, ja oli aivan hiljaa. Silloin jo riipaisi sydäimestä. Sitten vasta riipaisikin, kun hän pitkän hiljaisuuden jälkeen sanoi, että tässä on nyt jotain, kaikki ei ole niin kuin pitäisi. ”Hänen täytyy kutsua lääkäri paikalle varmistamaan asiaa. Odottakaa hetki”, hän

sanoi. Katsoin epätoivoisena miestäni ja sanoin: “Mä arvasin tän!” Kyynleet vierähtivät poskelle ja tuolloin mieheni otti myös huolestuneena kädestäni kiinni.

Siitä alkoi noin parin kuukauden painajainen, ramppaaminen lukuisissa tutkimuksissa ja ko-keissa. Tuo aika tuntui piinaavan pitkältä kärsimysnäytelmältä, vaikka pari kuukautta on oikeastaan hyvin lyhyt aika ja kirjastakin tuli siksi korruttoman lyhyt.

Tutkimusten edetessä ja tilanteen selvitessä, meille annettiin kaksi vaihtoehtoa: Keskeyttää raskaus tai katsoa loppuun asti missä vaiheessa menetämme Noan. Hänelle ei annettu elinmahdollisuuksia. Ennen päätöksen tekemistä rukoilin merkkiä. Rukoilin, että tilanne olisi selkeästi huonompi aikaisempaan verrattuna seuraavalla käynnillämme, jos oli oikea ratkaisu päätyä keskeytykseen tai sitten, että se olisi parempi, jos meidän ei kannattaisi tehdä tuota hirveää ratkaisua.

Sain merkkini, sillä tilanne oli seuraavassa, siinä viimeisessä niistä lukuisista ultrista mennyt vieläkin huonompaan suuntaan. Lapsivesi oli lähes huvennut olemattomiin ja munuaiset näyttivät entistä vaurioituneemmilta. Ennen tuota ultraa sain myös unessa merkin. Valkoinen höyhen leijaili

edessäni maahan ja tuossa unessa, kuten herätesänikin tiesin, että pienokaisemme oli aika lähteä, tulla rakkaaksi tähtipojaksemme.

Päivä ja hetki hetkeltä aistin yhä selkeämmin, että Noa kärsi ja halusi itsekin pois. Aikaisemmin tuntemiani liikkeitä ei enää tuntunut, oli kovin kuollutta ja hiljaista jo ennen varsinaista kuolemaa. Siitä lähtien kun aloin tuntemaan Noan liikkeitä, hän ei koskaan liikkunut mitenkään paljon eikä usein, joka myös mietitytti. Meno oli aivan toisesta kuin esikoistyttyrelläni. Uskon, että Noa oli ikään kuin koko ajan tämän maailman ja toisen maailman rajamailla, ettei hän koskaan kovin vahvasti edes asettunut tähän fyysiseen maailmaan ja omaan kehoonsa, tietäen ettei tulisi tänne kuin piipahtamaan.

KAHDEN KUUKAUDEN HELVETTI

Tämä kappale on koostettu ja kirjoitettu vaihe vaiheelta jokaisesta tutkimuksesta, jotka kävin läpi sisältäen tekstiä hoitotiivistelmistä, jotka pyysin itselleni, kun aloin kirjoittamaan tätä kirjaa. Milään en olisi muuten itse muistanut kaikkia tutkimuksia ja yksityiskohtia. Elin tuon koko ajan muutenkin koko ajan sellaisessa sumussa, etten oikein osannut ajatella selkeästi.

Kirja Noa, tähtipoika perustuu tositapahtumiin ja se kertoo lapsen menetyksestä kesken raskauden, viidennellä kuulla. Kirjassa käydään läpi Noa pojan menetystä ja siihen liittyviä tapahtumia ja elämän yhtä tuskallisinta ja vaikeinta päätöstä. Noan elämä, raskaus päätettiin keskeyttää vakavan rakenteellisen poikkeaman vuoksi, koska elinmahdollisuus syntymän jälkeen oli olematon, hänelle ei annettu toivoa.

Kirjassa otetaan esiin aihe, josta puhutaan liian vähän ja josta on liian vähän tietoa. Eli raskauden keskeyttämisestä sikiön sairauden tai poikkeavuuden vuoksi. Aihe on monessa suhteessa tabu. Vaikka aihe on karu ja rankka, kirja antaa toivoa ja voimaa myös muille, jotka ovat kokeneet tai joutuvat käymään läpi jotain samankaltaista. Siitä saa myös ymmärrystä ja tietoa aiheesta. Kirja kertoo myös uskosta ja rakkaudesta. Koska tärkein asia elämässä on rakkaus.

BoD

9 789528 067481